

beskæftigelse, så indebærer kapitlerne i handlingsdelen af slutdokumentet ikke, at vi i Danmark efterfølgende skal ændre vor lovgivning for at kunne leve op til topmødets resultater, eller at vi kan opnå fuld beskæftigelse på baggrund af topmødevedtagelsen. De danske ambitioner om en fortsat udvikling af den danske velfærdsstat tror vi at vi kommer meget længere med i Danmark, end et topmødedokument vil kunne opnå enighed om.

Men det betyder jo ikke, at den danske debat slutter. Også i Danmark har vi brug for en grundlæggende diskussion om vort velfærds-samfunds fremtid. I Socialdemokratiet tør vi godt se også vort eget samfunds udfordringer i øjnene. Har vi også i fremtiden råd til folkepension til alle? Skal også rige forældre have børnecheck? Svigtes de svageste, fordi så mange får offentlige ydelser? Betaler vi folk for at være passive i stedet for at stille krav? Debatten er for så vidt startet. Det vigtige nu er at holde den i gang, lade så mange som muligt deltage i diskussionen og ikke tro, at vi fra den ene dag til den næste finder løsningen for vores samfunds udvikling.

Danmarks demokrati og udvikling indtil i dag bygger på den folkelige deltagelse og det folkelige engagement, vi blandt andet ser i kvindeorganisationer, mellemfolkelige bevægelser, hos græsrodder, foreninger og veletablerede organisationer og hos arbejdsmarkedets parter. Alle er de deltagere i samfundsdebatten, også de har visioner og holdninger, som vi politikere har det. Det er disse NGO'ere – som i øjeblikket knokler på Holmen – der sammen med folkene og regeringsdelegationerne i Bella Center kan gøre det sociale topmøde i København til en succes.

Selv om slutdokumentet fra topmødet ikke ville medføre lovændringer i dansk lovgivning, betyder det ikke, at Danmarks politiske ambitioner under topmødet skal være små – men det tyder engagementet i forberedelsesarbejdet jo heller ikke på – men det betyder, at vi realistisk skal vurdere, hvad det er politisk muligt at få gennemført. Danmark er jo kun ét deltagerland blandt mange, selv om vi er værter.

Jeg vil derfor kort glæde mig over, at det er lykkedes Danmarks deltagere i forberedelseskomitéens arbejde med baggrund i debatter bl.a. med det danske NGO-netværk at få indarbejdet gode synspunkter om ligestilling, handicappedes vilkår, bæredygtig udvikling, handvarende energi og sikring af oprindelige folks rettigheder.

Derefter vil jeg så koncentrere mig om de knaster, vi under topmødet har foran os. Gælden er det første punkt, jeg vil nævne. I Danmark har vi ladet udviklingsbistanden overgå fuldstændig til gavebistand. På den måde har vi bidraget til en gældslettelse til de lande, vi samarbejder med. Men udviklingslandenes gæld til udenlandske og multilaterale kreditorer har antaget et sådant omfang, at det i dag udgør den største hindring for social udvikling i verden.

Danmark må derfor fortsætte arbejdet for en gældsslettelse på 80 pct. til de dårligst stillede af udviklingslandene under topmødet. Det kan bl.a. ske ved, at vi lægger yderligere pres også på vores samarbejdspartnere i EU-landene. Det er jo yderst beklageligt, at EU her op til topmødets afholdelse ikke har kunnet opnå enighed hverken om EU's eget budget for udviklingshjælp eller om eftergivelse af Lomé-gælden, altså AVS-landenes gæld til EU.

Måske kunne vi også snart i Danmark eftergive den sidste gamle gæld, som udviklingslandene har til os. Måske vil udviklingsministeren kunne oplyse Folketinget om omfanget af den nuværende gæld til Danmark; så kunne vi jo tage fat på en diskussion om det.

Sidste år nåede Danmark den ene procent af BNI afsat til udviklingsbistand, og vi er nu gået i gang med opbygningen af en miljø- og katastrofefond. Dermed stopper vi altså ikke ved den ene procent, selv om mange af landene endnu ikke har nået de 0,7 pct.

På dette sociale topmøde må tiden være kommet til, at flere lande lever op til de 0,7 pct., som er FN's målsætning. I mit parti finder vi, at der nu må sættes en tidsfrist for at nå målet. Vi ser gerne, at tidsfristen kunne være år 2005, men årstallet vil vi for så vidt gerne diskutere.

I forlængelse af GATT-forhandlingerne og enigheden om WTO lovede industrilandene at kompensere de hårdest ramte lande efter WTO-aftalen. Også i dette spørgsmål vil vi gerne fremme gennemførelsen af disse positive tilsagn ved at fastsætte en tidsfrist for industrilandenenes kompensation. Det kunne være oplagt for Danmark også at tage dette spørgsmål op under topmødet.

Under forberedelseskomitéens møde i New York udviklede diskussionen om 20:20-princippet sig. Det har efterhånden fået stor opmærksomhed, og det forstås jeg for så vidt godt. Man får en målbar størrelse ved at sammenholde størrelsen af de sociale udgifter med udgifterne til andre områder. Da det jo tilsyneladende ikke